

Tập thơ Lưu Trọng Lư

Website: <http://motsach.info>

Date: 11-October-2012

Bâng Khuâng

Ta còn thấy bóng kẻ thơ ngây,
Xe chôn gói mối trở về đây,
Trên đường hiu quạnh khách đau mỗi,
Chán nản hung hăng nện gót giày;

Ngàn liễu xanh xanh con cò trắng,
Lạnh lẽo xa vời ử rữ bay.

Ta còn thấy bóng kẻ thơ ngây,
Rẽ lau vạch suối tới am mây,

Nắng trần chan chát, lòng trần héo,
Mịt mù dậm cát một chòm cây,
Dùng lại đây bóng im cửa Phật,
Dùng lại trong làn khói biếc bay,

Dùng lại đây là nơi hiu quạnh,
Là nơi nghe thấy tiếng cỏ cây,
Là nơi quên những mùi trần sự,
Là nơi quên những nỗi chua cay.

Nghe thấy tiếng ngọt ngào cõi Phật,
Rũ bụi trần, chàng dùng lại ngay
Trước Phật đài, chàng lâm râm nguyện
"Tình xưa theo gửi, nước, trời, mây!"

Một hôm thiền định dưới gốc mai
Bỗng thấy lòng vui chốc lại đây,
Thẩn thờ tay lần tràng chuỗi hạt
Mà như lần những hạt chua cay...

Vì vừa nghe tiếng chuông chùa nện
Lạnh lùng từng tiếng não bên tai,
Lạnh lùng như người trong cung Quảng,
Bâng khuâng chợt nhớ cảnh trần ai.

Ba Đứa Mình

Cho em bài thơ tình ko đứt đoạn
Viết trong đêm những giọt Quỳnh nồng uống hạt trăng rơi
Viết cho em trong hương sớm hoa lài
Trong nắng chiều: ngo ngoe con bọ ngựa
Em với cuộc đời:
Như đôi bóng sinh đôi
Trong gương nhỏ mỗi ngày!
Và cả ba đứa mình
Em, anh và cuộc sống
Trong một vòng tay nóng bỏng
Ôi! ba giọt nắng vàng
Trên mái tóc thời gian
Em, anh và cuộc sống.

Chải Lại Đời Anh

Cái màu nhiệm vô biên
Qua bàn tay em mỗi ngày hiển hiện
Đàn đã qua bao cung gió chuyển
Còn vọng vang tiếng nhấn tơ đầu

Sáng nay, em nghĩ gì, nghĩ gì anh biết
Khi giữa giờ bão tố hoa vẫn toả một mùi hương
Và đêm nay, bàn tay em ở đâu, ở đâu anh biết
Khi anh đang ngồi lặng, trước ngọn đèn chong

Em là ánh trăng khuya.
Vẫn là cửa anh mặt trời mỗi sáng
Có những thu lá vàng rơi tả
Em chải lại đời anh
Em kéo từng nút khăn, em đơm từng khuy áo
Mà với trăng sao, em đi trọn khúc ân tình.

Chiếc Cánh Điều

Tặng X.D và H.C

Lững thững sườn non chiếc cánh điều:
Ngàn thông còn đắm mộng thân yêu
Lỏng buông mái tóc sau rèm võng:
Tiếng ngọc mùi hương, lẫn gió chiều.

Những anh phu cáng đo từng bước,
Tỉ tê cùng kể chuyện hoang đường,
Vén rèm thiếu nữ tung bùng ngắm
Trông núi: muôn chim gọi rộn ràng

Yểu điệu, vừa trông, dáng thướt tha
Văn nhân không ngớt chén quan hà,
Lung đèo, ngôi quán quên thân phận
Chiều ấy, cùng mơ vẽ thế gian.

Chị Em

Em bước vào đây
Gió hôm nay lạnh,
Chị đốt than lên,
Để em ngồi cạnh.

Mai chị lấy chồng
Ở mãi Giang Đông
Dưới làn mây trắng
Cách mấy con sông.

Chăn lụa, gối bông
Chị mang theo chồng,
Mai phòng chị lạnh
Đốt giùm nén hương.

Chồng chị là ai
Chị nào có biết!
Đợi đến ngày mai
Nhìn qua kẻ liếp.

Sao em thốn thức
Buồn nỗi gì em?
Nay em khóc chị
Mai ai khóc em?

Em đưa củi vào
Lửa hồng thêm đun,
Rót chén rượu đào
Cho lòng thêm ấm.

Uống thêm chén nữa
Mừng buổi chia li
Tiễn ngày vui hết
Tiễn thời xuân đi.

Còn Chi Nữa

Tặng ba nhà thi sĩ trẻ tuổi...

Giờ đây hoa hoang dại
Bên sông rụng toi bời
Đã qua rồi cơn mộng,
Đừng vỗ nữa, tình ơi!
Lòng anh đã rời rụng
Trên sông ngày tàn rơi.
Tình anh đã xé bóng,
Còn chi nữa, em ơi?
Còn đâu ánh trăng vàng
Mơ trên làn tóc rối?
Chân nâng trên đường sỏi,
Sương lá đỏ rộn ràng.
Trăng nội vẫn mơ màng
Trên những vòng tóc rối?
Đêm ấy xuân vừa sang
Em vừa hai mươi tuổi

Còn đâu những giờ nhung lụa:
Mộng trùm trên bông
Tình ấp trong gối
Rượu tân hôn không uống cũng say nồng?
Còn đâu mùi cỏ lạ
Uớp trong mớ tóc mây?
Một chút tình thơ ngây
Không còn trên đôi má.

Đan Áo

Tặng người thiếu nữ khi mùa đông mới về, vội vàng đan áo rét

Ngày tháng em đan chiếc áo len,
Hững hờ để lạnh với tình duyên.
Mùa đông đến tự hôm nào nhỉ?
Lá rụng bay đầy dưới mái hiên.
Gió thổi hôm nay lá rụng nhiều,
Cây em đan hộ tấm tình yêu
Để về mang ủ lòng anh lạnh,
Cho khoảng đêm trường đỡ quạnh hiu.

Đã Khuya Rồi

Hoa lan quên nở trên giàn,
Nhớ ai em để tiếng đàn ngừng đưa?
Tiếc gì em, nửa đường tơ!
Cho hoa quên nở, trăng mờ quạnh soi....
Chờ em đêm đã khuya rồi
Rộn ràng lá đổ, vàng rơi đầy thêm

Điệu Hát Lẳng Lơ

Lẳng nghe tiếng hát chị ò ò đưa,
Trong ánh trăng vời vợi...
Tiếng hát lẳng lơ đưa,
Làm xao động những làn da mát rượi.
Tiếng hát lẳng lơ
Một đoàn gái tơ
Nằm mơ trên bờ cỏ nõn.
Một đoàn nai tung tăng đùa giỡn
Theo điệu hát giòn ở cạnh sườn non...
Ai nghe tiếng hát chị ò ò đưa
Mà không cảm thương người quả phụ
Nằm ấp bóng trăng thưa Luồn qua song cửa sổ!

Điệu Huyền

Những điệu huyền bay, lạc khắp thôn,
Tùng nhà, đây đó hẹn nhau buồn,
Có cô dâu mới nhìn sông nước
Sực nhớ quê nhà giọt lệ tuôn.

Đi Giữa Vườn Nhân

Đi giữa vườn nhân dạ ngẩn ngơ
Vì thương người lắm, mới say thơ
Phên thưa đã có bàn tay đỡ
Đêm lạnh, phăng lần những mối tơ
Đẹp lắm! Trên đời những vấn vương
Chao ôi! Thiên lí một con đường
Đi trong trời đất từ duyên ấy
Sớm tối không rời một chữ thương
Len giữa vườn mai chạm nắng người
Trời hơi lành lạnh ấm bàn tay
Muốn hôn tất cả hoa cùng nụ
Tuổi gió ngàn xa thoáng tới đây.

Giữa Mùa Gió Thổi

Hỏi em khăn đỏ bao nhiêu tuổi

Rằng em vừa đúng tuổi lên mười.

Hỏi ông tóc bạc bao nhiêu tuổi

Rằng: lão trời cho đúng tám mươi.

Em nói: Gió mùa xuân thổi áo đẹp rũ lên đường.

Lão nói: Gió mùa xuân thổi Gậy trúc cũng lên đường Tiếng hỏi tiếng chào vang lối xóm

Pháo tùng chiếc một đốt liền tay.

Mùa này tuyết được hơn mùa trước.

Cứ gọi tung trời gậy lão bay...

Hôm Qua

Hôm qua bạn ạ! Ta chiêm bao:
Gò ngựa bên sông, dưới gốc đào
Sớm ấy, đông qua đào chín ửng
Ta trèo vin hái trên cành cao.

Đàng xa bỗng thấy đò em lại
Sông lặng em bơi nhẹ mái chèo.
Lộng lẫy trong màu xiêm áo biếc
Nhu nàng tiên nữ động Quỳnh Diêu

Em ca theo điệu người sơn nữ
Cất cổ bên đồi, giọng líu lo
Vùn vụt gió lên: tà áo nhẩy
Sóng xô, vỗ nhẹ dưới khoang đò.

Thấy ta ngừng hát, em cười lả
Ta thưởng vất em một quả đào
Ta ngỏ nhờ em đưa quá bến
Em cười, ta vội xuống cây mau.

Than ôi! ngoảnh lại, biển đâu rồi!
Còn vắng bên đồi giọng hát thôi.
Sao chẳng em ôi! Chầm chậm lại
Cho duyên tình ấy gửi đôi lời...

Giật mình ta thấy bờ hơi lạnh:
Mộng đẹp bên chèo đã biến rồi!
Muốn gọi tên nàng nhưng ái ngại
Ngoài thềm lác đác bóng hoa rơi.

Nàng còn lưu lại chút hương xa
Tạ lòng, ta tặng mấy vần thơ
Thơ ta cũng giống tình nàng vậy
Mộng, mộng mà thôi! Mộng hảo hờ.

Hồn Nghệ Sĩ

Ta là nàng Ly Dao
Ngồi bên Hoa Giang, khóc trắng sầu,
Đếm giọt sương gieo,
Lắng nghe rĩ rầu giọng dế,
Trời đất quạnh hiu,
Một mình ta tuôn thắm dòng lệ...
Gỡ mối sầu, ta sẽ lựa mấy đường tơ.
Ngọn lửa chài, con sông trắng,
Bóng sao mờ lấp láy,
Hồn nghệ sĩ lạnh lùng tê tái,
Ngón cầm giăng tơ phiếm lung lay,
Khi lâm li, khi dồn vỗ vập,
Khi gieo nặng, khi cao bay...
Rồi một kiếp khóc muộn
Thương vay cho thiên hạ.
Cảnh đêm khuya trời giá,
Lạnh lùng thấy một bóng Ly Dao
Ngồi bên Hoa Giang khóc trắng sầu.

Im Lặng

Dưới rặng liễu thâm gieo bước một
Trên muôn trùng, lặng lẽ bóng sao bay;
Nàng đi, ôm mối sầu vô hạn,
Vô hạn, sầu tràn khắp cỏ cây.
Trên muôn trùng, lặng lẽ bóng sao bay,
Nàng đi một bước, đêm một chầy.
Đôi liễu nhìn nhau cùng rũ bóng
Bên đường tha thiết mớ tóc mây.
Nàng đi một bước đêm một chầy,
Cỏ mòn lặng uống hạt sương rơi
Ngang trời chiếc nhạn êm như mộng
Lơ lửng âm thầm nhẹ cánh bay.

Khi Thu Rụng Lá

Em có bao giờ nói với anh,
Những câu tình tứ, thuở ngày xanh,
Khi thu rụng lá, bên hè vắng,
Tiếng sáo ngân nga, vắng trước màn.

Em có bao giờ nghĩ tới anh,
Khi tay vịn rủ lá trên cành ?
Cười chim, cợt gió, nào đâu biết:
Chua chát lòng anh biết mấy tình ?

Lòng anh như nước hồ thu lạnh,
Quạnh quẽ đêm soi bóng nguyệt tà...
Ngày tháng anh mong chậm chậm lại,
Hững hờ em mặc tháng ngày qua...

Mùa đông đến đón ở bên sông,
Vội vã cô em đi lấy chồng,
Em có nhớ chăng ngày hạ thắm:
Tình anh lưu luyến một bên lòng?

Lại Uống

Em đã dặn anh đừng uống nữa,
Vi đâu anh đã lại say rồi!
Hãy cho anh trái lời em dặn
Một lần và lần nữa mà thôi
Những từ xưa không hề nhấp rượu
Hiền vui như gió lướt bên cầu.
Anh chỉ say sưa màu tuyết diệu
Thơ dầu ra, rượu chứa lúc vào.
Nhưng hôm nay em ạ, hôm nay
Anh thấy em buồn, buồn đắm say,
Không hỏi - có bao giờ anh hỏi
Anh chỉ nhìn mà lòng ngắt ngây.
Ai chặt hộ mình những trán song,
Cho vai kề vai, lòng bên lòng,
Cho lệ em rơi, khăn anh ướt,
Cho mắt đẹp nữa, lúc mơ màng.
Lời thêm một nút, thắt một nút
Một bước xa ra, một bước gần.
Đã biết không mong còn mãi đợi
Như người thiếu nữ bến sông Ngân.
Chuyện ái ân dành khi nhàn rồi
Cười cũng hay mà khóc cũng hay.
Không vui ta cũng cùng vui gượng,
Vi không buồn, cũng bị buồn lây.
Chỉ một lần và lần nữa thôi,
Và li này, và li nữa vui,
Cho anh trái nữa lời em dặn
"Vi em chỉ là em gái thôi".

Lá Mồng Tơi

Tặng hương hồn một bác sĩ

Hoa lá quanh nàg lác đác rơi,
Cuối vườn đeo giỏ hái mồng tơi,
Mồng tơi úa đỏ đôi tay nỡn,
Có bé nhìn tay, nhí nhảnh cười.

Cách tường tiếng gọi sẽ đưa sang;
Rẽ lá cô em trốn vệt vàng,
Quên giỏ mồng tơi bên giậu vắng;
Ta qua nhật lấy gửi đưa nàg.

Năm tháng ta chen chốn bụi hồng
Cảnh xưa dừng bước một chiều đông,
Cây trơ, giậu đỏ, mồng tơi héo
Cô bé vườn bên đã lấy chồng.

Lòng Cô Phụ

Tình em như tuyết vương chân ngựa
Hoặc có vừng trắng muôn dặm soi
Đã lâu anh không đến vườn em nữa!
Các lối đi, gai cỏ mọc đầy,
Chim không hạ cánh,
Lá rụng không buồn bay,
Những chiều thu em không buồn tựa cửa.
Hoa em đầy giậu, bóng anh tuyết vời
Cỏ em đầy vườn, ngựa anh không tới
Đã lâu ngày, ngô ùn: lá bàng rơi,
Đón ai vào mà ngõ kia em phải xói?
Hôm nào đây, bầy chim con ngàn trắng
Biết tự quãng nào, trong chốn rừng xanh
Bay về đây - trên cành xoan, im lặng
Không con nào mách hộ bóng tin anh!

Lưu Trọng Lư: Đôi Dòng Tiểu Sử

Lưu Trọng Lư là tên thật, sinh ngày 19 tháng 6 năm 1912 tại Cao La Hạ, huyện Bố Trạch, tỉnh Quảng Bình trong một gia đình quan lại xuất thân nho học.

Học trường Quốc Học Huế đến năm thứ ba thì bỏ ra Hà Nội học tư, rồi bỏ đi làm thơ, làm báo, viết văn.

Chủ trương Ngân Sơn Tùng Thư tại Huế năm 1933-1934. Sau 1954, ông làm vụ trưởng Vụ Sân Khấu Bộ Văn Hóa, và là Tổng thư ký Hội Nghệ Sĩ Sân Khấu Việt Nam.

Tác phẩm tiêu biểu: các tập thơ Tiếng Thu (1939), Người Con Gái Sông Gianh (1966), Từ Đất Này (1971), Hồng Gấm. Tuổi Hai Mươi (kịch thơ, 1973).

Mặc dù Lưu là một trong những người cổ động cho Thơ Mới ồn ào nhất, đọc thơ ông, người ta vẫn có cảm tưởng nó chẳng mới bao nhiêu. Thơ Lưu Trọng Lư vẫn là một khúc đàn xưa, giàu tình cảm lẫn nhạc điệu với những rung động chân tình, dễ gây ấn tượng trong người đọc.

Nhận xét của Hoài Thanh - Hoài Chân: "... thơ Lư nhiều bài thực không phải là thơ, nghĩa là những công trình nghệ thuật, mà chính là tiếng lòng thổn thức cùng hòa theo tiếng thổn thức của lòng ta".

Mây

I

Vì cánh hoa trong mưa buồn chớm nở
Anh nguyện xin làm gió bên đường
Lang thang bờ biển cả yêu thương
Đến bên nhau chia nỗi buồn cay đắng.
Một tiếng đàn khuya hoạ gió lặng
Nỗi đau hoà lẫn dưới trăng sao
Và hẹn cùng nhau Mây trắng bạc đầu.

II

Hôm ấy xuân vừa bùng hương sứ
Hồ Tịnh Tâm vội ngắt sen hè
"Rồi một ngày kia anh nhỉ
Trên làn tóc chung thuỷ xuân đi"
Lời em nói chốc ba mươi năm rồi đó
Tóc em chừ nở trắng một vài hoa
Vẫn như sớm hôm nào em nhỉ?
Trên đầu mây trắng vẫn bay qua.

Một Chút Tình

Chưa biết tên nàng, biết tuổi nàng,
Mà sâu trong dạ đã mang mang.
Tình yêu như bóng trăng hiu quạnh
Lạnh lẽo đêm trường, giải gió sương.

Ta chỉ xin em một chút tình
Cho lòng thắm lại với ngày xanh.
Sao em quên cả khi chào đón
Tình ái, chiều xuân, đến trước màn?

Rộn rã cười vang một góc lầu,
Ngây thơ em đã biết gì đâu!
Đêm khuya trăng động trong hoa lá,
Vò vò ta xe mấy đoạn sầu.

Lác đác ngày xuân rụng trước thềm,
Lạnh lùng ta dỗi bước chân em.
Âm thầm ấp mối xa xa...vọng;
Đường thế đâu tìm bóng áo xiêm?

Đợi đến luân hồi sẽ gặp nhau
Cùng em nhất lại chuyện xưa sau.
Chờ anh dưới gốc sim già nhé!
Em hái, đưa anh..., đóa mộng đầu.

Một Mùa Đông - Bài 1

Đôi mắt em lặng buồn
Nhìn thôi mà chẳng nói
Tình đôi ta vời vợi
Có nói cũng không cùng.

Yêu hết một mùa đông
Không một lần đã nói
Nhìn nhau buồn vời vợi
Có nói cũng không cùng.

Giờ hết một mùa đông
Gió bên thêm thổi mãi;
Qua rồi mùa ân ái:
Đàn sếu đã sang sông.

Em ngồi trong song cửa
Anh đứng dựa tường hoa
Nhìn nhau và lệ ứa
Một ngày một cách xa.

Đây là giải Ngân hà
Anh là chim Ô thước
Sẽ bắc cầu nguyện ước
Một đêm một lần qua.

Để mặc anh đau khổ
Ái ân, giờ tận số
Khép chặt đôi cánh song!
Khép cả một tấm lòng.

Một Mùa Đông - Bài 2

Tặng D.C.

Em là gái trong song cửa
Anh là mây bốn phương trời
Anh theo cánh gió chơi vui.
Em vẫn nằm trong nhung lụa.

Em chỉ là người em gái thôi
Người em sâu mộng của muôn đời
Tình em như tuyết dăng đầu núi
Vàng vạc muôn thu nét tuyết vời.

Ai bảo em là giai nhân
Cho đời anh đau khổ?
Ai bảo em ngồi bên cửa sổ
Cho vương váu nợ thi nhân?

Ai bảo em là giai nhân
Cho lệ tràn đêm xuân?
Cho tí nh tràn trước ngõ,
Cho mộng tràn gối chăn?

Một Mùa Đông - Bài 3

Ngày một ngày hai cách biệt nhau
Chẳng được cùng em kê gối sầu,
Khóc chuyện thế gian cười ngặt nghẽo,
Cùng cười những chuyện thế gian đau.

Ngày hôm tiễn biệt buồn say đắm
Em vẫn đùa nô uống rượu say
Em có biết đâu đời vắng lạnh
Lạnh buồn như ngọn gió heo may.

Môi em đượm sắc mùi nho tươi
Đôi má hồng em chúm nụ cười
Đôi mắt em say mầu sáng lạn,
Trán em để lỏng làn tóc loi.

Tuy môi em uống lòng anh say
Lời em càng nói, càng chua cay
Anh muốn van em đừng nói nữa
Lệ buồn sẽ nhỏ trong đêm nay.

Một Mùa Đông - Bài 4

Hãy xếp lại muôn vàn ân ái
Đừng trách nhau đừng ái ngại nhau
Thuyền yêu không ghé bến sầu
Nhu đêm thiếu phụ bên lầu không trăng.
Hãy như chiếc sao băng băng mãi
Để lòng buồn, buồn mãi không thôi.

Nắng Mới

Tặng hương hồn thầy me

Mỗi lần nắng mới hắt bên song,
Xao xác gà trưa gáy náo nùng,
Lòng rượi buồn theo thời dĩ vãng,
Chập chờn sống lại những ngày không.

Tôi nhớ me tôi, thuở thiếu thời
Lúc người còn sống tôi lên mười;
Mỗi lần nắng mới reo ngoài nội,
Áo đỏ người đưa trước dậu phơi.

Hình dáng me tôi chữa xóa mờ
Hãy còn mừng tượng lúc vào ra:
Nét cười đen nhánh sau tay áo
Trong ánh trưa hè trước dậu thưa.

Say

Ước gì ta có ngựa say
Con sông bên ấy bên này của ta
Ta say ngựa cũng là đà
Trời cao xuống thấp, núi xa lại gần
Ta say ngựa cũng tần ngần
Bầu không, lung quảy một vùng giai nhân.

(Ghi chú của Lưu Trọng Lư: Bài thơ này làm từ 193..., một hôm năm 194... nhân bàn phẩm về cái say của Tản Đà, có bạn đã viết thêm mấy câu cuối, xin chép lại đây cho trọn) Lang thang
chim nội mây ngàn Hình chao, bóng lộn, mây vùn, gió xoay Đêm say đèn tắt vẫn ngày Ngày say
cúi mặt, nghiêng mày là đêm Đòi đau rạch mộng tìm em Dù cho toạc áo, rách xiêm cũng tìm

Sứ Giả

Một đêm mưa gió rộn ràng
Vô tình ta đã bên giường Quý Phi.
Phi chợt tỉnh : "Đi từ đâu lại?
Mới ở đây hoặc tới từ lâu ?"
Rằng : "Đi từ độ vào thu,
Gió thu về chậm, cuộc thu trễ tràng.
Em: sứ giả Minh Hoàng người cũ,
Chốn ngọc cung mái phủ sầu che;
Tình đi: ngắn để lựa the
Tình đi, đi mãi không về, tình không".
Nghe ta nói động lòng sùi sụt
Nửa vạt sầu che vội mặt hoa,
Thần thờ Phi ngắm rùng xa
Mà khi ngoảnh lại thì ta không còn.
Là chim sứ giả
Em bay từ bể cả đến ngàn sâu,
Bay khắp sáu đảo ba châu
Tìm hoa cho gió, đón sầu cho thơ.
Tiếng cánh vỗ trong giờ li biệt
Nghe vội vàng bi thiết bao nhiêu;
Lang thang núi bạc mây chiều
Lao xao cánh nhạn mây chiều đập sương...

Thơ Sầu Rụng

Vùng trăng từ độ lên ngôi.
Năm năm bên cũ em ngồi quay tơ.
Để tóc vương vãn thơ sầu rụng,
Mái tóc buồn thơ cũng buồn theo.
Năm năm tiếng lụạ xe đều...
Những ngày lạnh rớt, gió vèo trong cây.
Nhẹ bàn tay, nhẹ bàn tay,
Mùi hương hàng xóm bay đầy mái đông.
Nghiêng nghiêng mái tóc hương nồng,
Thời gian lặng rớt một dòng buồn tênh.